

Chloe King are

~~9~~ ~~vieți~~

~~8~~

~~7~~

6

5

4

3

2

1

Unu

— HEI, KING, cum te simți?

Chloe închise ochii și oftă, împotrivindu-se tentației de a-și lăsa capul pe dulăpiorul din spatele ei. Știa că Scott doar încerca să se arate prietenos — nici măcar nu făcuse o glumă — dar situația în care se afla Chloe era epuizantă. Toată viața fusese mulțumită să navigheze pe apele puțin adânci ale iazului popularității școlare, delectându-se cu starea de anonim.

Desigur, acum se terminase cu asta.

— Încă sunt puțin slăbită, răspunse, întorcându-și spre el fața și zâmbind palid. Dar, în general, mai bine. Mersi.

— Nene, porcăria asta e chiar *serioasă*. Văru-meu a avut-o, și a trebuit să facă școala acasă, pe timpul verii, atât de mult rămăsese în urmă.

Scott își potrivi mai bine căștile și făcu spre ea un gest ca și cum ar fi amenințat-o cu un pistol.

— Pace ție!

De ce-o fi trebuit să alegă tocmai mononucleoza¹? se întrebă pentru a cincizecea oară în ziua aceea. Contaminarea cu Epstein-Barr fusese pretextul inventat de Serghei, despre care informase conducerea școlii, pentru îndelungata absență a lui Chloe; și, chiar și-acum, când se mai așternuse praful, Chloe nu era de părere că dezvăluirea adevăratului motiv al absenței sale ar putea fi primită prea bine.

Îmi pare rău pentru chestia asta, că n-am mai apărut la școală timp de câteva săptămâni, se închipui Chloe spunându-i directorului. Știți, eu sunt om-pisică și a trebuit să mă ascund cu alții din rasa mea într-un enorm conac numit Firebird, care mai găzduiește și o companie imobiliară, cât timp a încercat să mă vâneze cultul ăla străvechi de tip masonic, crezând că l-am omorât pe unul dintre asasinii lor. A, și, în plus, am nouă vieți și se pare că sunt liderul spiritual al poporului meu, care crede că a fost creat de zeițe ale Egiptului antic.

Nț. Chloe nu-și putea închipui că ar ține.

— Dar nu s-ar fi putut măcar să fie o tumoare pe creier? Sau chiar o rinoplastie? se întrebă ea cu voce tare.

Îl urmări cu privirea pe Scott, îndepărtându-se pe coridor și bătând palma cu adevărații lui prieteni. Era un tip pe care Chloe îl cunoscuse până acum doar vag, însă cel puțin reacția lui era de preferat față de a altora.

¹ Boală infecțioasă acută, provocată de un virus, denumită popular „boala sărutului”.

Keira Henderson, de exemplu, le tot spunea tuturor că ar trebui să existe o clasă specială pentru cei suferinzi de boli venerice și pentru Chloe.

Dintre toate relele pe care i le făcuse Serghei, minciuna cu mononucleoza/„boala sărutului” era printre cele mai urâte. În fine, dintre cele pe care ea chiar putea dovedi că le făcuse el, adică. Era greu de precizat momentul în care ținerea ei la adăpost față de asasini se transformase în ținerea ei închisă pur și simplu. Și, din moment ce Ordinul A Zecea Lamă era o organizație al cărei unic scop declarat era să extermine poporul Mai, membrii ei o răpiseră pe mama lui Chloe, insistând că era pentru propria ei protecție. La întâlnirea de la Presidio, când se dăduseră cărțile pe față, liderul Ordinului jurase că Serghei nu s-ar da în lături de la nimic ca să-i reteză legăturile lui Chloe cu prietenii ei umani și cu familia, și chiar dacă ea ajunsese să vadă în Serghei un fel de tată-surogat, pe durata ultimelor câteva săptămâni, se pomenise întrebându-se dacă nu cumva e adevărat.

Chloe chiar sperase că viața ei va reveni la normal, atunci când îi părăsise pe Mai, se întorsese acasă și reîncepuse să meargă la școală. *Vezi să nu.* În orice caz, nu încă. Ordinul era acum rezonabil de potolit, după ce Chloe își sacrificase una dintre vieți ca să-și salveze mama, și toată lumea își dăduse seama că ea era „Aleasa”. Plus că — și Chloe nici măcar nu mai vorbea cu cineva de la Firebird, în prezent — sentimentele ei

față de Serghei erau încă nelămurite, Brian dispăruse și, în fine, ea era încă împărțită între acesta și Alek. *Și toată lumea crede că am mononucleoză. Grozav.*

Chloe își scoase telefonul mobil și-l sună pe Brian, însă imediat îi intră mesageria vocală, așa cum se întâmplase la ultimele ei douăzeci de încercări. Și mesageria lui vocală era plină. Nu mai auzise nimic despre el încă din seara în care ea murise și înviase, salvându-și mama din schimbul de focuri dintre Mai și oamenii Ordinului. Brian, *fiul* conducătorului Ordinului, trecuse de partea ei... și-și atrăsese jurămintele de răzbunare din partea celor din A Zecea Lamă. Își luase rămas-bun de la ea la fereastră, când se sărutaseră prin geam, după care dispăruse prin orașul întunecat.

— Hei, Selina, ce faci? o întrebă Paul, ducându-se spre dulăpiorul lui.

Începuse să-i spună așa de când ea le povestise, lui și lui Amy, despre adevărata ei natură. Selina era alter-egoul lui Catwoman și, după cum bănuia ea, felul lui de a se împăca, oarecum, cu faptul că ea avea superputeri, în timp ce el, fanaticul benzilor desenate, rămânea un om normal. *Dacă-l ajută, să fie*, se gândi Chloe.

— Pe bune, pe lângă că sunt obosită tot timpul și toată populația de vârstă școlară își bate joc de mine, mai sunt și alte simptome ale mononucleozei pe care ar trebui să le cunosc?

— Știu că nu poți să te duci în unele țări din Africa, din cauză că Epstein-Barr interacționează cu nu știu ce

ciupercă ciudată și-ți poate provoca moartea, răspunse Paul, diplomatic.

— Nu țări africane, nu ciuperci ciudate. Bifat, bifat.

Se gândi, vag, la Semeția din New Orleans, alcătuită în principal din Mai care preferaseră să rămână în Africa, după ce fuseseră forțați să plece din Egipt, și, până la urmă, emigraseră în Louisiana.

— Cum te descurci, cu întoarcerea și tot restul?

Chloe oftă și se rezemă de dulăpioare, cu mâinile împreunate la ceafă.

— Să vedem. Trei săptămâni de lecții ultra-complicate la trigonometrie de recuperat, am reușit cumva să ratez și Reconstrucția după Războiul Civil, și trebuie să deduc de una singură în laborator, după ore, reacțiile de oxidare-reducție. A, zise, pocnind din degete, și *Moby Dick*. Tot tacâmul, carne de balenă, picioare de lemn și așa mai departe, până marțea viitoare.

— Asta, hm, e cam nașpa, zise Paul.

— Nu cred să se fi inventat deocamdată un cuvânt mai presus de *nașpa* care să descrie adecvat situația mea școlară, declară Chloe.

Porniră împreună pe coridor, Chloe târându-și picioarele spre ora de educație fizică, pradă unui grav acces de lene. Încă nu se hotărâse dacă să-i tulbure mințile domnului Parmalee executând brusc un slam-dunk¹, sau s-o dea pe *Smallville*² și să încerce să-și ascundă

¹ Termen din baschet desemnând procedeul prin care un jucător introduce mingea în coș de deasupra acestuia.

² Serial american de televiziune, având la bază benzile desenate cu Superman.

puterile secrete, comportându-se ca un copil normal, leneș și inapt din punct de vedere fizic.

— Dar cu, știi tu...

Paul își căuta cu stângăcie cuvintele, lucru care ra-reori i se întâmpla. Făcu un mic gest, mimând ghearele.

— Cu adaptarea, ca om normal, la traiul cu maimuțe ca voi? replică sec Chloe. Chiar nu e mare brânză, Paul. Asta am făcut toată viața.

Paul încuviință, însă expresivele lui sprâncene ca două omizi se apropiară un pic, ca ale unui personaj de anime mimând îngrijorarea. Paul trecu ca o vijelie de-a lungul culoarului în nădragii lui de trening gen DJ exaltat, și Chloe își dădu seama că nu-l mai văzuse în pantaloni kaki încă de când... în fine, de dinainte ca ea să descopere cine era în realitate și să-i întâlnească pe Mai. Și, în timp ce intra în vestiar, o întrebare îi răsări în minte: *Oare ce altceva am mai pierdut?*

În seara aceea, când se duse acasă la Amy ca să învețe împreună, camera prietenei sale, deja plină de tot felul de bucăți de materiale și dezordonată, arăta de parcă ar fi explodat o fabrică de confecții: semn clar că se apropia sărbătoarea de Halloween. Peste tot se vedeau cutiuțe pline cu paiete, mărgelă, nasturi și alte lucruri sclipitoare, presărate pe toate suprafețele disponibile. Frânturi de dantelă și bucăți de catifea erau împrăștiate peste tot. Un tub cu adeziv, o foarfecă, mai multe ace și o mașină de cusut stăteau, toate, cocoțate în echilibru

precar într-un colț, parcă temându-se ca nu cumva să se prăbușească în haosul de dedesubt și să fie încorporate în vreo ținută ciudată. Precedentele realizări triumfale ale lui Amy atârnavă pe umerase, arătând ciudat de organizat prin comparație cu haosul din restul încăperii. Ea deja își pusese muzică de Halloween: *Buffy: The Musical* urla în demodatele ei boxe din lemn, ascunse pe sub resturile de materiale.

— Mă gândesc la secolul al șaptesprezecelea, zise Amy, ducându-și un deget la buze. Știi, prin intermediul morților-vii. Zombi, nu vampiri.

— Mda. Vampirii sunt *prea* de domeniul trecutului, bombăni Chloe, ștergând rezultatul problemei de matematică la care lucra și luând-o de la capăt.

Reușise să-și găsească un petic de loc într-un capăt al patului prietenei sale, și se folosea de un sul de mouselină așezat pe genunchi în chip de pupitru portabil. În fața ei, caietul se balansa, instabil, pe manualul de matematică, plin de sinusuri, cosinusuri și fragmente de ecuații.

Amy luă de bun comentariul prietenei sale.

— Da, *știi!* Nu-i așa că e ridicol? Dar astea vor fi grozave. De data asta, o să folosesc oase veritabile la corset... ai auzit de Dark Garden? Mi-au zis că pot să-mi vândă resturi din schelete, ca să le pot folosi.

— Amy, eu încerc să mă concentrez aici, nu să bat pasul pe loc, îi atrase atenția Chloe, ridicându-și manualul de matematică la vedere. Nu te supăra, dar chiar trebuie să-mi văd serios de lecții.